

A közigazgatási bizottság októberi ülése.

Szeged, október 15. (Saját tudósítónktól.) A város közigazgatási bizottsága szerdán délután négy órakor tartotta a városháza bizottsági termében dr. Aigner Károly főispán elnöklésével októberi rendes ülést. A főispán az ülés megnyitása után megleghangú beszédben parentálta el Regdon Geyza műszaki főtanácsost, a közigazgatási bizottság elhunyt tagját. A bizottság Villányi Ármin műszaki tanácsos indítványára elhatározta, hogy Regdon Geyza érdemeit jegyzőkönyvileg örökíti meg.

A főispán ezután bejelentette, hogy Alexander Lajos állategészségügyi főfelügyelő nyugalmabavonulásával megüresedett állását a földművelésügyi miniszter Hegyi József állategészségügyi főfelügyelővel töltötte be. Ezután dr. Pávó Ferenc aljegyző felolvasta a polgármester havi jelentését, majd beterjesztette az *utalpap aránykoronás költségvetését*, amely szerint a törvényhatósági utak jókarbantartására és *új utak építésére* a jövő évben 220.000 aranykorona fordítható. A jelentéseket a bizottság egyhangulag tudomásul vette.

Az előjárásügyi ügyek és az árvások jelentésének előterjesztése után a *főorvosi hivatal vezetője* számolt be a város egészségügyi viszonyairól. Jelentése szerint a város egészségügyi viszonyai általában kedvezően állanak. A tüdővésztes elhalálozások száma is csökkent. Szeptemberben mindössze tíz ember halt meg tüdővésztesben az augusztusi 21 és a júliusi 36 halálessel szemben. A jelentést hozzászólás nélkül tudomásul vették.

Ezután dr. Bottka Sándor rendőrfőtanácsos terjesztette elő a szegedi rendőrkapitányság múlt havi működéséről szóló jelentését, amely a következő szakasszal záródik:

„Bár gazdasági helyzetünk az elmúlt hónapban nem javult, mégis munkabérmozgalmom az elmúlt

hó folyamán nem volt. Az aranyparitásról szó volt ugyan egyes szakcsoportok gyűlésein, de mert a piaci árak az aranyparitást jóval felülmúlják, a munkásság céltalannak látta az ilyen irányú bérmozgalmat megindítását.”

A rendőrfőtanácsos jelentéséhez dr. Pap Róbert szólalt fel. Megkérdezte a kapitányság vezetőjét, hogy igaz-e az a hír, amely szerint a *szegedi rendőrség nem állít ki utlevelet azok számára, akik a numerus clausus miatt Magyarországon nem tanulhatnak és így kénytelenek lennének külföldi egyetemeken folytatni tanulmányaikat?*

Dr. Bottka Sándor válaszolt a felszólalásra. Kijelentette, hogy *a hír nem felel meg ilyen formában a valóságnak; a szegedi rendőrség utlevél-osztályában ilyen szempontok nem jöhetnek figyelembe.*

A választ úgy dr. Pap Róbert, mint a közigazgatási bizottság *megnyugvással vette tudomásul.*

Az ügyészség, a pénzügyigazgatóság és a tanfelügyelőség után Villányi Ármin terjesztette elő az államépítészeti hivatal működéséről szóló jelentését. Bejelentette, hogy Regdon Geyza elhalálozásának hírére a kereskedelmi miniszter táviratilag *őt bízta meg az államépítészeti hivatal vezetésével.* Ismerteti ezután Jásznagykunszolonok vármegye közigazgatási bizottságának azt a kormányhoz intézett felterjesztését, amelyben az utalpok részére kedvezményes Pénzügyi Központi kölcsön kieszközlését kéri. Villányi Ármin javasolja, hogy Szeged város törvényhatósági bizottsága is intézzon hasonló szellemű feliratot a kormányhoz. A bizottság dr. Cserő Ede, dr. Somogyi Szilveszter és dr. Pap Róbert felszólalása után egyhangulag elfogadta a javaslatot.

A közigazgatási bizottság ülése Hegyi József állategészségügyi főfelügyelő jelentésének tudomásul vétele után véget ért.

A szegedi pékiparosok akciója a városi kenyérüzem ellen.

Az összezsugorított kenyérgyár teljes megszüntetését követelik.

Szeged, október 15. (Saját tudósítónktól.) A szegedi husiparosok — mint ismeretes — a közelmúltban széleskörű mozgalmat indítottak a város által fenntartott hatósági husüzem beszünteléseért. Mozgalmuk azonban teljes kudarccal végződött, mert az illetékes hatóságok, sőt maga a kereskedelmi miniszter is — a husiparosok egészen odáig vitték a dolgot — elismerte, hogy Szegeden a fogyasztó közönség szempontjából nagy szükség van a hatósági husüzem fenntartására és az árak tulhajtásának megakadályozására szempontjából, megszüntetéséről tehát mindaddig beszélni sem lehet, amíg a normális gazdasági élet nem áll helyre és a természetes verseny szolgál majd árszabályozóul.

A husiparosok mozgalmának kudarcra után most a *szegedi pékiparosok mozdultak meg hasonló célból.* A város által fenntartott és szinte észrevétlenül működő hatósági péküzem meg-

szüntetését követelik. Arra hivatkoznak, hogy a kedvezőbb termelési feltételekkel dolgozó városi üzem veszedelmes konkurrenciát jelent számukra és veszélyeztetli a súlyos adóterhek alatt nyögő kisiparosok egzisztenciáját.

A pékiparosok mozgalmát egyébként nem új keletű. Már évekkel ezelőtt akciót indítottak a város kenyérüzeme ellen, amikor a kormány erősen redukálta a hatósági lisztellátás mértékét. Hangos küldötségek jártak a polgármesternél, hivatkoztak a város híres és régi pékiparára, amely a hatóság konkurrenciája miatt előbb utóbb csődbe jut. Hivatkoztak arra, hogy a kormány a szabadversenyt minden vonalon helyreállította már, nincs tehát semmi szükség többet a városi kenyérüzem fenntartására és így a lehető legerélyesebben követelik annak haladéktalan beszüntetését.

A polgármester kénytelen, kelletlen meghajolt

a pékiparosok érveit előtt, kívánságukat ugyan csak részben teljesítette, de engedékenysége következtében a szép fejlődésnek indult üzem egészen jelentéktelen inézménnyé zsugorodott össze. A polgármester ugyanis *a pékiparosok kívánságára megtiltotta a kenyérüzem vezetőjének péksütemények gyártását és elrendelte, hogy a kenyérüzem a jövőben csak abból a lisztből készíthet kenyeret, amelyet a közéleti miniszter utal ki a szegedi ellátatlanok számára.* (Abban az időben már csak a város hivatalos szegényei élvezték ezt a kedvezményt.) A kenyérüzem redukálásának természetesen az volt az első következménye, hogy a szabadforgalmu kenyér ára, ugyszintén a péksütemény ára máról-holnapra felemelkedett.

A pékiparosok azonban — ugylátszik — nincsenek még mindig megelégedve első érellyes akciójuk jelentékeny eredményével, a teljesen ártalmatlan kenyérüzem teljes beszüntetését követelik. A város „kenyérgyára” nem jelent ugyan már konkurrenciát egyetlen szegedi pékiparos számára sem, mert hiszen mindössze három segéddel dolgozza fel azt a napi 10—12 mázsa kenyérlisztet, amely a városi szegényház, a közkórház és az árvaház kenyérszükségletének biztosítására kell és amelyből kitélik a város igazolt szegényeinek néhány dekás napi kenyéradagja — de azért kellemetlenül érzik mégis magukat azok a pékiparosok, akik még mindig hisznek az égis növekedő, végtelen drágaságban, kellemetlenül érzik magukat, amikor vevőik drágálva a barna kenyér 4500 koronás árárt, arra hivatkoznak, hogy a városi kenyérüzem háromezernyolcszáz koronáért drusítja a barna kenyeret. Igaz, hogy csak akkor árusítja, ha a szegények és a városi intézmények ellátása után marad valamennyi barna kenyér raktáron.

Szegeden hetenként pékmester dolgozik. Szerény véleményünk szerint ilyen nagy pékiparban a három segéddel és erősen redukált üzemmel dolgozó városi „kenyérgyár” nem is vehető figyelembe. Annyi azonban bizonyos, hogy árszabályozó szempontból szükség van az üzem fenntartására, sőt hibának tartjuk a polgármester részéről azt az engedékenységet, amelynek következtében a város kenyérüzeme annyira összezsugorodott.

Belső kölcsönt bocsájt ki a francia kormány.

Páris, október 15. A Journal értesülése szerint a kormány egy hónapon belül öt százalékos belső kölcsönt fog kiadni. A kölcsön nagyságát még nem állapították meg, de valószínűleg kétötödől négymilliárd között fog mozogni, esetleg a határt meg sem állapítják. Clementel pénzügyminiszter folytatja az Amerikától fölveendő kölcsön tárgyalásait. A Dawes-kölcsön francia részletére jelentős összeget jegyeztek a francia banknál.

Furcsa népség.

Irta: Réti Ödön.

(17)

Julcsa néni összecsapta kezeit, arca egyetlen nagy mosollyá változott s e mosolyból mint egy napsütötte nyári felhőből eső szitált, könnyek peregtek.

— Fiú... Istenem... na de ilyet!

Átölelte Kapolcsyt és cuppanós csókokat nyomott az arcára.

— Hát ezért nem jöttek felénk... el sem tudtuk képzelni...

— Ezért — felelt Kapolcsy.

Jöttek a fiúk is, egyenként szállingózva: Tuskó, Hajashi, Zsiráf, Bite. Összenéztek és nevettek, a fejüket rázták és bizonyos tisztelettel néztek barátjukra.

Ki hitte volna? No ez derék dolog. Lefőztél bennünket. Fiú? Remélem, nem az apjára ütött? Még nem hegedül? Most mit fest? Ecetbe, vagy olajba? Melyek a kedvenc színei?...

Tuskó néhány vonással egy pólyásbabát rajzolt a falra, hosszú orrot rajzolt neki és aláírta: Ifjú Csörffy Pityú.

Julcsa néni sörte hozatott, ittak a jó hírre, a gyermek egészségére, a közeli viszontlátásra, mindenre. Vidám hangulatban búcsúztak egymástól.

Kapolcsy nagy lépésekkel sietett hazafelé, szíve zúgott a boldogságtól, amint közeledett otthonához...

— Mi ez? — kérdezte magától megdöb-

benéssel, mikor az udvaron végighaladva, szobájuk elé ért. Este volt, mindenütt égett, csupán az ő ablakuk állt sötétben, mint egy komor, behunyt szemű ember. Haragra lobbant. Benyitott.

— Oliva! — Senki nem felelt. — Bizonyosan Kruspérnénál vannak — gondolta. Lámpát gyújtott s körülnézett. Kínzó nyugtalanság vett rajt erőt. A bölcso — Kruspérné ajándéka — üresen állt. Ruhadarabok feküdtek a földön szerte-széjjel, hegedűje az ágyra dobva. Miként kerül ez ide? Hol a tokja? Lépéseket hallott, hátrafordult, Kruspérné állt az ajtóban. A kezében egy csomag.

Kapolcsy fellelékezett.

— Ott benn vannak?

Hangjából kiért a neheztelés.

— Kicsoda? Nálam?

Csodálkozva nézett körül.

— Hol vannak?

Szívük mélyéig megdöbbenve, kérdőleg néztek egymásra.

— En benn jártam a városban — szólta Kruspérné tűnődve, halkán, — egy kis apróságot vettem — meglóbálta a csomagot, az asztalra tette s gondolkozva, fejét rázva, bontogatni kezdte.

Kapolcsy lehajtott fővel állt és nézte.

Egy főköltő, az öklére ráhúzva mutatta Kapolcsynak. Aztán szalagok és egy bádog csergető került elő.

— Ej ez a lány, hogy nem tud békén maradni — szólta és megcsörgette a csergetőt.

Megtapogatta a bölcst, az ágyat, sóhajtott s lehajolt a földre, hogy felszedje az elhajigált ruhákat.

— Istenem — szólta — ez a kicsike inge.

Ijedt szemekkel egymásra pillantottak.

— Talán hazavitte... vagy lelencházba adta — mondta Kruspérné szomorúan, bizonytalan hangon. — Majd utána járok én.

Most hirtelen az ablak felé fordultak mind a ketten. Meglátták Oliva ellibbenő kalapját.

— Hála Istennek — sóhajtott fel Kruspérné.

Fáradtan húzta be maga után az ajtót Oliva. Mély lélekzetet vett, az ajtófélfához támaszkodott.

Kapolcsy odarohant s megragadta a karját.

— Hol van? Oliva hallgatott.

— De édes, hova vitte? — szólta Kruspérné. Oliva Kruspérné felé fordult.

— Tudja Kruspérné... elvittem haza a mamához, jobb dolga van ott neki...

Krupérné haragosan vállat vont.

— Na, itt is elfért volna! Milyen kár, — folytatta ellágyulva — mégis... az úrfi úgy szereti... és én... Milyen szép főköltőt hoztam neki, rózsaszín, meg kék pánlikál, meg ezt itt ni... — csergetett...

Oliva megrázkódott. Ijedt oldalpillantása súrolta Kapolcsy arcát, a bölcst, a csergetőt...

— Vadállat — szólalt meg Kapolcsy rekedt hangon — vadállat, lelketlen... visszahozza ide, még ma, ma, azonnal!...

(Folytatjuk.)